

Söylenmeyen İki Kelime

– Harun Yıldırım · 26 Mart 2016

SÖYLENMEYEN İKİ KELİME

Güneş öyle güzel doğuyor ki insan ne bilebilir güneşin altında ne yürekler yanıyor, nice güzel kehribar gözler ağlıyor, ne rüzgar küle doyar ne mendil göz yaşına. Toprak bir sünger gibi sıkıkça sıkarken insanın göz yaşını rüzgar tutar bir tutam külü savurur. İlbaharda yapraklar ölmüş ufuklar paslanmış sular durulmuş kısmet kapısı kilitlenmiş dallarında yapraklar titriyor bizler giden baharları döner sanmışız zaman firar etmişiz. Güneşin kanına ekmek bahar olmuşuz sadece sırtımı yasladığım taşlar beni tanır olmuş. Geceler tek tek atmaya başlamış sanki ağır bir hastanın nabzı gibi. Mumlar yanarken bir rüya seyrediyor kemikler mezarlarda değil artık karanlınlıklarda parlıyor. Dalgaların omuz omuza verdiği gözleri kıvılcımların yaktığı bir zaman işte. Böyle bir zamanda insan hayatın basamaklarından adım adım inmeye başlıyor ben de böyle bir zamanda inmişim. Ben ve benim gibi birkaç kişi ucu açık bir yolda giderken Züleyha'nın gözlerine bakar gibi bakmış umut ile beklemişiz vuslatı, nasılda dalıp gitmişim. Kollarımı makas gibi zamana geçerek dünyayı kulaçlamak istiyor insan ama dünyanın ne ebatı var ne boyutu. Yapraklar sanki emanet rüzgar hırçın bir tay gibi itaatsiz yüreğime düşen yağmurlar mı saatsiz hayat mı kısa zaman mı kanaatsiz ben anlamadım oysa yılanlar gibi suyun üzerinde koşmak istiyor insan ya da yıldızlar gibi gökyüzünün üzerinde yürümek istiyor ya da bir korku basıyor insanı kıyameti yaşıyormuş gibi.

Hani çocuk yaştaki o duygularımız var ya işte onlar. Denizler kadar derin ya bir makaraya dolandıkça dolanır ya da kaygısız düşüncesiz çalkalanır boşlukta .

Biz mahallede hırçın 3 yaramaz çocuktuk. Mahalleli usanmıştı biz üç kafadardan .

Bizim mahalle çok çamurdu kerpiçten binalar yıkık dökük evler ama umutlar hayaller çok güzeldi hele o çocukluk yılların daki umutlar hayaller neydi be onlar bir ömür konuşulacak en güzel hatıralardı. Her okul çıkışı arkadaşlarla toplanıp köy altında yaylıma giden malların köye gelmesini beklerdik amaç o sığırlar değildi orada köyümüzün güzel kızlarını görmeyi maksat. Akşam üzeri herkes toplanırdı herkesin bir gözünün gönlünün düştüğü biri vardı. Biz üç kafadar ben (Turgut) Ömer ve Şirin okulda beraber yaramazlıkta beraber yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi tabi birbirimizin sırlarını da iyi bilirdik. Benim sevdiğimin adı Hayriye Ömer'in ki Firuze, Şirin'in ki Sevim'di. Benim sevdiğim kız okululumuzun müdürünün kızıydı. Okuldada beraberdik sadece bir masa vardı aramızdı. Saatlerce bakışırdık. Hayriye'nin bakışları hal ve hareketleri seviyorum der gibiydi ama hiç ağzından sevgiye dair sözler duymamıştım. Bizim arkadaşlar ne kadar ısrar etse de bir türlü söyleyemedim ne yapayım utandım. Hayriye çok sosyeteye özenirdi hep neşeli manken ve artist olma hevesi vardı belki de bu hali beni ona yakınlaştırıyordu çünkü bende aynı duyguları taşıyordum. Bir gün İstanbul'a Unkapanı na gidip kaset yapma hevesi içindeydim. Zil çaldı derse girdik dersimiz matematikti. Öğretmenimiz ders anlatıyordu birden içeri müdür girdi yüzü kıpkırmızı bir tuhaf hal vardı öğretmenim sordu hayırdır müdürüm. Müdür

bağırarak herkes ayağa kalksın dediği anda ayağa kaktık. Turgut diye bağırdı bende buyur müdürüm dedim tahtaya çık dedi çıktım ama matematiğim çok iyiydi hangi dersi verirse yapacağımı biliyordum elinde bir mektup çıkardı. heral de dedim soruları hazırlamış bana gösterdi mektubu yaklaşıp bakmak isterken elini kaldırıp sol tarafımdan vurmasıyla Hayriye'nin masasının önünde buldum kendimi kafamı şöyle kaldırıp baktığımda Hayriye ile göz göze geldik oda şaşırmişti öyle utanmıştı ki ben Hayriye' nin gözlerine bakıyorken dalmışım onun kehribar gözlerine, öyle güzel gözleri vardı ki okyonus gibiydi masmavi bir anda omuzumdan bir el tuttu beni havaya kaldırıp fırlattı pencere kenarında sobamız vardı onun dibine düştüm tekrar müdürün öfkesi gitmemişti delice bağıyordu bana mektubu gösterdi bunu senmi yazdın Turgut diye bağıyordu gözlerimi ovalayarak mektuba baktım hayır müdürüm dedim asla ve asla ben böyle bir şey yazmadım dedim kim yazdı bu yazıyı diye bağıyordu tabiki tık yoktu sınıfta ve müdür mektubu cebine koydu gitti.

Öğretmenim sordu ne yazıyordu mektupta dedi, söyleyemedim bu sefer öğretmen kızdı söyle Turgut söyle ne yazıyordu mektupta yine söyleyemedim zil çaldı teneffüse çıktık amma kendimde değildim. Hayriye'yi babasıyla konuşurken gördüm. Babası mektubu Hayriye gösteriyordu zil çaldı sınıfa girdik öğretmen beni tahtaya çıkardı tekrar sordu.Turgut ne yazıyordu o mektupda artık öğretmende sinirlenip bir tokat vurdu tekrar bağıyordu ve arkadan bir ses geldi öğretmenim diye öğretmen arkasını dönünce şöyle bir baktım. Hayriye'ydi ve sınıfa dönerek bağırarak dedi ki arkadaşlar o mektupda ne yazıyordu.Biliyormusunuz ?Kimseden ses yoktu belki bir gün gelip size okurum dedi ama ben yazmamıştım üstelik babasının eline geçmesi ayrı bir problem idi. Öğretmen baktı baktı sen mi yazdın bunu dedi içimden bağırarak istiyordum evet evet ben yazdım diye ama Hayriye'yi de mahçup edemedim hayır öğretmenim dedim? Evladım ne yazıyordu mektupta diye defalarca sordu cevap vermedim.

Okuldan çıktıktan sonra biz yine üç kafadar toplandık durumu çözmek için.Mektubu arkadaşlarım yazmış içimde olan bu yangına bir nebze su serpmek ve bunu gün ışığına çıkarmak için. O günden sonra Hayriye' deki durum değişti artık bana daha yakın olmaya daha içten konuşmaya başladı ama bir türlü söyleyemiyordum bazen tam dilimin ucuna gelir yine söyleyemezdim.İlkokul orta ve lise böylelikle geldi geçti ama ben hâlâ Hayriye'ye bir şey diyemedim oysa koca yıllar geçti ama babasının kini günden güne artmıştı defalarca bana söylemediği laf kalmadı defalarca dövdü o mektupta yazan asla ve asla gerçek olamayacak dedi.

Üniversite hayatı başlamıştı ben Ankara Gazi Üniversitesi' ni kazandım. Ömer ve Şirin İstanbul Teknik Üniversite'sini kazandı.Üniversitede 2.sınıfın 15 tatilinde Ömer ve Şirin beni İstanbul'a davet etti oraya gittim üç kafadar artık İstanbul' da idik geçmişiyadedip herşeyi baştan başa tazeledik ertesi gün İstanbul'u dolaşmaya çıktık aksam üzeri olmuştu bir çilingir sofrası kurduk bir tiyatro ya gitmeye karar verdik biletlerimizi alıp tiyatro seyretmeye başladık bir anda ben ayağa kalktım arka koltuktan bağırarak oldu oturun oturun beyefendi diye ama ben oturamadım. Ömer oturmamı istedi kolumdan asılıyordu dedim kalk oğlum kalk dedim ne var dedi benim gördüğümü görüyormusun dedim bir şey anlamadım dedi bak bak şu ortada skeç oynayan kıza dedim baktı donup kaldık o Hayriye idi oturdum

yerime oyunun bitmesini bekledik oyun bitti ve biz piste çıktık Hayriye karşımızda idi bizi tanımadı bir anlık danlık herhalde Şirin gitti konuşmaya. Hayriye uzaktan baktı baktı selam dahi vermedi hayretler içinde idik. Babası arkada idi hemen yanına geldi tutup kolundan götürdü. Bir anlam veremiyorduk hiç olmazsa bir merhaba demesini isterdik neyse biz döndük ordan. Tatil bitmişti ben Ankara'ya döndüm ama içim yanıyordu o ilk göz ağrım sevdiğimi diyemediğim tek sevgilimdi yıllar su gibi akıp gidiyordu artık Hayriye dizilerde filimlerde sosyete de magazinde ve gecelerde idi Ben ve arkadaşlarımda okullarımızdan mezun olup vatana millete hizmet için vazife başına gelmiştik. Ömer doktor olmuştu, Şirin avukat ben hakim hepimiz görev başında idik. Üç kafadar İstanbul da görevimizde canla başla çalışmaya başladık.Şirinle meslek icabı hemen hemen her gün görüşüyorduk Ömer'de uzak değildi onlar evlenmişti hemde o ilkokuldaki aşkları ile ben ise bir türlü evlenemiyordum içimde Hayriye vardı dizilerini izliyordum artık magazinden takip ediyordum hızına bile erişmek mümkün değildi bir gün haberlerde onun artık eroinden hastaneye düştüğünü öğrendim tutaklama kararı çıkmıştı Şirini aradım tutuklanması gerektiğini söyledim oda sen önce hastaneyi Ömer'i ara dedi Ömer'i aradım. Ömer hemen gel dedi Ömer'e durumu anlattım gönül mahkemeni kur gel dedi seni sayıklıyor dedi gel gönül mahkemende yargıla dedi nasıl dura bilirdim nasıl nerde dedim bizim burda dedi hemen koşarak gittim uzaktan baktım o okyanus gözleri solmuş artık kendinde değildi uzanmış baygın bir halde yatıyordu yaklaştım ellerini tutum içim sızlıyordu ağladım çocuklar gibi hala deliler gibi seviyordum baş ucundan ayrılamadım 5 gün sonra kendine geldi gözlerini açmadan sayıklıyordu Turgut Turgut diyordu o an ben de bitmiştim demek oda söyleyememisti sevdiğini ve o anda kapıdan iki kişi girdi bu Hayriye'nin annesi ve babasıydı.Babası beni tanıdı yere bakıyordu belliki utanmıştı annesi Turgut evladım o seni çok sevdi dedi annesi babasına konuşmadık laf bırakmadı ve ben sessice çıktım 10 gün sonra kendine gelmiş artık hastaneden çıkmıştı bende görev başında idim Ömer aradı dedi Hayriye bu gün çıktı sana geliyor beni o tutuklasın yargılasın diyor dedi ama önce Şirin'e uğrayıp vekalet verecek sonra sana gelip artık her şeyi seni sevdiğini anlatacak dedi dilim tutuldu o an beni sevdiğini söyleyecekmiş benim yıllardır söyleyemediğim şeyi iki kelime seni seviyorum bunu bana söyleyecekmiş, hemen bende Şirin'e doğru çıktım baktım ilerde bir kaza kalabalık vardı herkesler feryat ediyordu en az sekiz on kişi yerde feci bir kaza vardı o anda Şirini aradım dedim bir kaza var ben gecikebilirim Hayriye sana geliyor bekleyim dedim oda haberim var tamam dedi kaza yerinde tutanak tuttum ambulans polis hep geldi yaralıları kaldırdıktan sonra bir tane ölü vardı onu da kaldırmak için toparlandık üzerine bir gazete örtülmüş gazetenin manşetinde Hayriye'nin eroinden hastanelik olduğu yazı vardı umurumda değildi sedye geldi hafifçe gazeteyi kaldırdım o an bir değil iki ölü olmuştu. Baktım ki yerdeki Hayriye o an bende ölmüştüm ve haykırdım haykırdım içimi dökercesine söyleyemediğim kelimeler yanar dağdan çıkan lav parçaları gibiydi. Seni seviyorum seni seviyorum diye haykıırıyordum.Hayriye avuçlarını sıkımişti elinde bir kağıt parçası vardı kağıt parçası birden elinden yere düştü. O kağıt parçası babasının okulda bana gösterdiği mektuptu.O mektupta Turgut Hayriye'yi seviyor Hayriye Turgut'u seviyor yazıyordu..

Sevgili dostlar bu yazım söylenemeyen iki kelimenin hikayesidir

Harun Yıldırım